

Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?

Dejan Andov

În 1844 Dumnezeu a ridicat marea mișcare adventă ca o împlinire a profeției din Apocalipsa cap. 10. Această mișcare avea un singur scop și o singură misiune despre care citim în următorul citat de Ellen G. White:

„Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în lume ca străjeri și **purtători de lumină**. Lor le-a fost încredințată **ultima avertizare** pentru o lume ce piere. Asupra lor luminează lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. **Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare însemnătate — proclamarea primei, celei de-a doua și celei de-a treia solii îngeresti**. Nu există o altă lucrare de o așa mare importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția. **Adevărurile cele mai solemne**, încredințate vreodată celor muritori, ne-au fost date nouă să le vestim lumii. **Proclamarea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră**. Lumea trebuie să fie avertizată și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie sincer față de sarcina încredințată lui” (Mărturii vol. 9, 19)

Deci, după cuvintele profetului, mișcarea adventă a fost ridicată de Dumnezeu cu unicul scop de a vesti soliile celor trei îngeri, care reprezintă ultima solie de avertizare pentru lumea care piere. Aceasta este misiunea noastră și singurul motiv pentru existență noastră ca popor special. Dacă ne îndepărtăm de acest scop și nu împlinim această misiune, atunci nu mai suntem cu adevărat adventiști de ziua a șaptea și nu mai există nici un motiv pentru existența noastră ca o mișcare specială mondială.

Despre acest popor, în anii 1850 sora White a scris următoarele:

„Am văzut un grup care stătea bine păzit și ferm, care nu arunca nici măcar o privire către cei care doreau să zdruncine **credința întemeiată a celor credincioși**. Dumnezeu S-a uitat asupra lor aprobator. Mi-au fost arătate **trei trepte — prima, a doua și cea de-a treia solie îngerească**. Îngerul care mă însoțea a spus: „Vai de acela care va mișca o cărămidă sau va deranja fie și cât un vârf de ac aceste solii. **Înțelegerea adevărată a acestor mesaje este de o importanță vitală. Destinul sufletelor atârnă de modul în care sunt primite.**” (Experiențe și viziuni, 259)

Spiritul Profetic ne spune aici că, în acest timp, anii 1850, poporul advent avea o credință întemeiată și această credință avea trei trepte care erau soliile celor trei îngeri. Această credință era puternic atacată de diferite persoane conduse de vrajmașul adevărului, dar profetul a văzut totuși un grup statornic care nu arunca nici măcar o privire la aceste persoane. După ce a văzut cele trei trepte, profetul a auzit o voce de avertizare solemnă ca nimeni să nu încerce să schimbe chiar nici cât un vârf de ac din aceste solii, deoarece mântuirea sufletelor depinde de înțelegerea corectă a mesajului lor. După aceea ea continuă:

„Am fost iarăși purtată de-a lungul acestor solii și am văzut cât de scump plătiseră cei din poporul lui Dumnezeu pentru experiența lor. Ea fusese obținută prin multă suferință și conflict sever. Dumnezeu îi condusesese pas cu pas, până când îi așezase pe **o platformă solidă, de neclintit.**” (Experiențe și viziuni, 259)

Aici citim că această credință a mișcării advente, întemeiată pe cele trei trepte - soliile celor trei îngeri - reprezenta o platformă solidă, de neclintit, pe care Dumnezeu a așezat poporul Său după 1844. Aceasta înseamnă că în această perioadă, mișcarea adventă avea un adevăr care nu permitea niciun compromis și nicio schimbare. Platforma era solidă, temelia era bună și nu necesita nici o modificare.

Acum, după ce am văzut că, credința adventiștilor de ziua a șaptea era întemeiată pe soliile celor trei îngeri, să citim împreună solia primului înger și să vedem care este mesajul ei:

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: **„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”** Apocalipsa 14, 5.6

Ca adventiștii, noi legăm această solie, în mod obișnuit, de păzirea Sabatului și începutul judecății de cercetare, ceea ce este corect, dar ea de asemenea ne invită să ne temem, să-I dăm slavă și să ne închinăm Dumnezeului care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor. Dacă citim cu atenție solia, vom vedea că această chemare adresată întregii lumi de a se închina Dumnezeului adevărat este însăși esența soliei. Acum, pentru ca cineva să se închine adevăratului Dumnezeu, el are nevoie să știe Cine este acest Dumnezeu. Noi nu ne putem închina unui dumnezeu pe care nu-l cunoaștem. Dumnezeul Scripturii este un Dumnezeu care vrea să fie cunoscut și care se descoperă poporului Său. El nu este asemenea dumnezeilor necunoscuți cum a fost, de exemplu, dumnezeul ateniienilor despre care citim în cartea Faptelor 17, 22-27. Acolo Pavel, după ce a găsit că ateniienii se închinau unui dumnezeu necunoscut, începe discuția cu ei prin care încearcă să le descopere pe adevăratul Dumnezeu. Pavel știa foarte bine cine era Dumnezeul lui și le-a spus ateniienilor că El este Creatorul tuturor lucrurilor (ver. 24). Aceasta înseamnă că Dumnezeul lui Pavel era același Dumnezeu despre care vorbește solia primului înger. Iată ce spune Ellen White referitor la legătura care există între cunoașterea lui Dumnezeu și închinarea veritabilă:

„Adevărul și slava lui Dumnezeu sunt de nedespărțit; **este imposibil, cu Biblia la îndemână, să-L cinstim pe Dumnezeu prin păreri rătăcite**”. (Marea lupta, 597)

„Pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu, pentru a deveni ca El și a descoperi caracterul Său, trebuie să-L **cunoaștem așa cum este în realitate**. Trebuie să-L **cunoaștem așa cum Se descoperă El Însuși**.” (Divina Vindecare, 409)

„Mulțimi de oameni au **o concepție greșită despre Dumnezeu** și despre atributele Sale și slujesc tot așa un zeu fals, cum făceau închinătorii lui Baal” (Profeti și regi, 177)

Aceste trei citate sunt foarte clare și ele ne spun că a avea o concepție greșită despre Dumnezeu în timp ce avem Biblia la îndemână, este la fel ca și cum ne-am închina unui dumnezeu fals, așa cum în vechime oamenii se închinau lui Baal. Cu alte cuvinte, este imposibil să ne închinăm adevăratului Dumnezeu în timp ce avem concepții greșite despre identitatea Lui.

Acum, înțelegând acest lucru, ar trebui să ne fie foarte clar că, pentru a putea vesti corect soliile celor trei îngeri, poporul advent trebuia să aibă o înțelegere corectă despre Dumnezeul la care solia primului înger invită lumea întreagă să se închine. Repet, ar fi imposibil ca acest popor să vestească aceste solii lumii întregi dacă ar avea o înțelegere greșită despre Dumnezeu, pentru că însuși prima din aceste solii cheamă lumea să se închine adevăratului Dumnezeu. De asemenea, am citit mai sus că Dumnezeu a plasat poporul advent pe o platformă solidă, de neclintit și am văzut că această platformă reprezintă credința întemeiată a celor credincioși, care avea trei trepte și care sunt soliile celor trei îngeri. Prin urmare din nou ajungem la aceeași concluzie, ca această platformă să fie cu adevărat solidă și de neclintit, poporul advent trebuia să aibă o înțelegere corectă a soliilor celor trei îngeri și ca urmare, o înțelegere corectă despre Dumnezeul despre care vorbește solia primului înger.

Acum, ceea ce trebuie să facem este, să vedem cine este adevăratul Dumnezeu despre care solia primului înger spune că a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor și la Care cheamă lumea să se închine și să-I dea slavă, și să vedem care era Dumnezeul la care se închina poporul advent la începutul mișcării. Este vorba despre același Dumnezeu?

Vă invit mai întâi să vedem cine era Dumnezeul la care se închina poporul advent și pentru aceasta vom citi primul punct din punctele fundamentale de credință ale bisericii AZȘ din anul 1872. În acest punct ne este revelat Dumnezeul acestei mișcări din această perioadă:

„I. **Există un singur Dumnezeu, o ființă spirituală, personală, creatorul tuturor lucrurilor**, omnipotent, omniscient, etern, infinit în înțelepciune, sfințenie, dreptate, bunătate, adevăr și milă, neschimbător și pretutindeni prezent prin reprezentantul Său, Duhul Sfânt. Ps. 139:7”

Acesta era Dumnezeu la care se închinau părinții noștri spirituali. Singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul tuturor lucrurilor, după înțelegerea lor, este o singură Ființă spirituală și aceasta este Dumnezeu Tatăl.

Acum, să ne uităm la câteva versete din Scriptură și să vedem dacă Dumnezeu pionierilor este cu adevărat Dumnezeu Scripturii la care solia primului înger ne invită să ne închinăm? Solia acestui înger, așa cum am văzut, îl numește pe singurul Dumnezeu adevărat Creatorul tuturor lucrurilor. Să vedem ce ne descoperă Scriptura despre cine a creat toate lucrurile sau cine este sursa tuturor lucrurilor. Vom începe cu 1 Corinteni 8, 6:

„Totuși pentru noi nu este decât **un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile** și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi.” 1 Cor. 8, 6

Vă rog să citiți acest verset cu mare atenție. Pavel spune aici ca pentru noi, cei credincioși, nu există decât un singur Dumnezeu de la care vin toate lucrurile. Cu alte cuvinte, există un singur Dumnezeu care este sursa sau creatorul tuturor lucrurilor. Acest Dumnezeu, după înțelegerea lui Pavel, este Dumnezeu Tatăl.

Să citim și alte versete ca adevărul să fie clar stabilit, fără a exista vreo îndoială:

„...și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, **care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos**” Efes. 3, 9

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, **Dumnezeu**, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și **prin care a făcut și veacurile.**” Evrei 1, 1.2

„...și a jurat (Isus) pe **Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea**, că nu va mai fi nicio zăbavă” Apoc. 10, 6

În toate aceste versete ne este confirmat cuvântul lui Pavel din 1 Cor. 8, 6 și anume că adevăratul Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, este o singură Ființă și acesta este Dumnezeu Tatăl.

Spiritul Profetic spune același lucru. Să citim câteva exemple:

„Dumnezeu a acceptat moartea Fiului Său pentru a salva rasa rebelă. Dar, aceasta nu era oare o jertfa făcută de Tatăl? **Creatorul Însuși, Dumnezeul Omnipotent, a suferit cu Fiul Său.**” (ST, February 22, 1899)

„**Tatăl a înfăptuit prin Fiul Său** aducerea la existență a tuturor ființelor cerești. "Prin El au fost făcute toate lucrurile... fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El" (Col.1,16)." (Patriarhi și Profeti, 34)

„Această parte a timpului este în mod special pusă deoparte pentru odihnă și închinare, ca oameni să se uite la cer și la pământ, pentru a onora și a se închina, a-L slavi și înalța pe **Dumnezeul care a creat toate lucrurile prin Isus Hristos**” (18MR 31)

Acum, unii probabil vor întreba: „Dar nu este Isus Creatorul tuturor lucrurilor? Nu El ne-a făcut?” Pentru a nu exista nici o confuzie, la această întrebare trebuie dat un răspuns clar întemeiat pe cuvântul Scripturii. Din ceea ce am citit, răspunsul Cuvântului este clar: Isus nu este Dumnezeul care a creat toate lucrurile sau Dumnezeul de la care vin toate lucrurile! Noi trebuie să acceptăm Cuvântul așa cum este scris și acest Cuvânt învață foarte clar că Cel care a creat toate lucrurile este Dumnezeu Tatăl. El este singura sursă de la care vin toate lucrurile (1 Cor. 8, 6). Acum, Biblia ne descoperă de asemenea și modul prin care Dumnezeu Tatăl a creat toate lucrurile și ne spune că aceasta era prin intermediul Fiului Său. Cu alte cuvinte, Fiul a fost agentul, Cel care a îndeplinit voința și planurile lui Dumnezeu Tatăl. Fiul Însuși a provenit din Tatăl, iar capacitatea și puterea de a crea, i-au fost date de Tatăl Său. Ellen White spune aceste lucruri foarte clar:

„**Fiul lui Dumnezeu aduse la îndeplinire voința Tatălui în crearea tuturor oștilor cerești; și Lui, Celui deopotrivă cu Dumnezeu, I se cuvenea închinarea și ascultarea lor. Hristos avea încă să exercite puterea divină în aducerea la existență a pământului și a locuitorilor lui. Dar în toate acestea, **El nu va căuta pentru Sine puterea și înălțarea, contrar planului lui Dumnezeu, ci El va înălța slava Tatălui și va aduce la îndeplinire planurile Sale de binefacere și iubire.**” (Patriarhi și profeți 36)**

„În mod deosebit Fiul trebuia să lucreze în unire cu Tatăl în planul de creațiune a pământului și a fiecărei viețuitoare care avea să existe pe pământ. **Fiul avea să îndeplinească voia și planurile Tatălui, dar fără a face nimic de unul singur. Voia Tatălui avea să fie împlinită în El.**” (Istoria Mântuirii, 13).

„**Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu**, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: **prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.**” (Hristos lumina lumii, 21)

Pentru că lucrarea creațiunii era îndeplinită prin Isus, Îl putem pe buna dreptate numi, într-un sens, Creator, tot așa cum Îl putem numi și Dumnezeu pentru că are natură divină, dar să nu uităm că, Creatorul și Dumnezeul în sens absolut, Cel de la care sunt toate lucrurile, singurul care n-a primit nimic de la nimeni, este unul singur, Dumnezeu Tatăl.

Versetele și citatele pe care le-am citit mai sus ne confirmă faptul că Dumnezeul pionierilor noștri era, într-adevăr, același Dumnezeu despre care vorbește solia primului înger. Acest lucru era de așteptat având în vedere că acest popor a fost ridicat cu scopul de a vesti cele trei solii îngerești. În caz contrar, ei nu ar fi putut vesti solia primului înger chemând lumea să se închine și să se teamă de Dumnezeul cel adevărat.

Să ne reamintim că am citit mai sus că Dumnezeu a plasat biserica Sa de la început, pe o platformă solidă, de neclintit, care nu permitea nici o modificare. Aceasta era publicat în 1858 dar a fost reconfirmat în perioada 1901-1906 când unele persoane, de exemplu John Harvey Kellogg și Albion Ballenger, au coborât de pe platformă și căutau să facă unele modificări asupra ei. Atunci, Spiritul Profetic a dat următoarele avertizări:

„**Noi nu trebuie să primim cuvintele celor care vin cu un mesaj ce contrazice punctele speciale ale credinței noastre.** Ei strâng o mulțime de versete și le așează ca o dovadă în jurul teoriilor lor. Această lucrare a tot fost repetată de-a lungul ultimilor cincizeci de ani. Și, în timp ce Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectată, aplicațiile făcute de ei, **dacă aceste aplicații mută un stâlp al bazei pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, este o mare greșeală.** Cel care face o astfel de aplicație nu cunoaște demonstrația minunată a Spiritului Sfânt care a oferit putere și forță mesajelor din trecut ce au fost adresate poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se contrazice niciodată pe Sine.

Dovezile Scripturii sunt greșit aplicate dacă sunt forțate să sprijine ceea ce nu este adevărat. Unul după altul se vor ridica pentru a aduce o presupusă lumină mare, și-și vor expune declarațiile. Dar **noi rămânem la vechile pietre de hotar...**

Nu-i conferă nici un credit cuiva dacă inaugurează o nouă cale folosind Scriptura pentru a susține teorii eronate, conducând mințile în confuzie, departe de adevărurile care trebuie să fie permanent imprimate în mințile poporului lui Dumnezeu pentru ca ei să se țină cu tărie de credință.” (Letter 329, 1905)

„Ca popor, noi **trebuie să stăm tari pe platforma adevărului veșnic** care a rezistat testului și încercării. **Trebuie să îmbrățișăm stâlpii siguri ai credinței noastre. Principiile adevărului pe care Dumnezeu ni le-a descoperit, constituie singura noastră temelie adevărată.** Ele ne-au făcut ceea ce suntem. Trecerea timpului nu le-a micșorat valoarea...” (SpT nr. 2, 51, 1904)

„Domnul a declarat că istoria trecutului trebuie repetată pe măsură ce ne apropiem de finalul lucrării. **Fiecare adevăr** pe care El l-a dat pentru aceste zile din urmă trebuie proclamat lumii. **Fiecare stâlp** pe care El l-a stabilit trebuie să fie consolidat. **Nu putem acum să ne depărtăm de pe temelia pe care Dumnezeu a stabilit-o.**

Nu putem intra în vreo nouă organizație; căci aceasta ar însemna apostazie de la adevăr.” (Solii Alese vol. 2, 390; 1905)

Aceste avertizări sunt foarte clare. Ele ne spun că punctele principale de credință ale bisericii nu trebuiau schimbate sub nici o formă, pentru că dacă s-ar face acest lucru, aceasta ar fi însemnat o apostazie de la adevăr. Acum, unele persoane astăzi susțin că în aceste citate sora White nu are în vedere adevărul despre Dumnezeu pentru că, zic ei, această doctrină nu era un stâlp al credinței advente. Totuși, noi am văzut mai sus că esența soliei primului înger este chiar închinarea la adevăratul Dumnezeu și am văzut ca această solia era una din cele trei trepte ale platformei pe care Dumnezeu a plasat poporul advent și de care profetul a spus ca nu trebuia mutat nici cât un vârf de ac. Dar pentru cei care doresc mai multe dovezi, trebuie să amintesc că aceste avertizări ale Spiritului Profetic au fost scrise ca o reacție la lucrarea lui Kellogg și Ballenger. Acum, Ballenger era cel care a atacat doctrina Sanctuarului dar, ce doctrina a atacat Kellogg? Iată ce spune profetul:

„Tu (Kellogg) nu ești cu totul clar în ceea ce privește **personalitatea lui Dumnezeu, care este totul pentru noi ca popor**. Tu L-ai distrus practic pe Însuși Domnul Dumnezeu” (Scrisoare 300, 1903)

Este clar, Kellogg a atacat doctrina despre Dumnezeu. El a dorit să schimbe înțelegerea bisericii despre Dumnezeu la care se închinau adventiștii până atunci. În următorul citat sora White chiar amintește împreună cele două doctrine care au fost atacate în acest timp de Kellogg și Ballenger, ceea ce confirmă faptul că ele erau stâlpi ai credinței noastre și ca atare, nu trebuiau schimbate sub nici o formă. În 1905 ea a scris:

„Acea care caută să înlăture **vechile puncte de reper** nu cred cu tărie; ei nu-și mai amintesc cum au primit și auzit. **Acea care încearcă să aducă teorii care să înlăture stâlpii credinței noastre cu privire la sanctuar sau la personalitatea Lui Dumnezeu ori a Lui Hristos, lucrează ca niște orbi**. Ei caută să aducă incertitudini și să trimită poporul Lui Dumnezeu în derivă fără o ancoră.” (7MR 9, 1905)

În 1906 a făcut din nou un apel în care a îndemnat frații să continue să creadă în personalitățile Tatălui și Fiului așa cum credeau de la început:

„Acela care neagă personalitatea Lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus Hristos, neagă pe Dumnezeu și pe Hristos. `Dacă ceea ce ați auzit de la început va rămâne în voi, și voi veți continua în Fiul, și în Tatăl.` **Dacă veți continua să credeți și să vă supuneți adevărilor pe care le-ați îmbrățișat prima dată referitoare la personalitatea Tatălui și a Fiului**, veți fi uniți împreună cu El în dragoste.” (RH, 8 Martie 1906)

Cred ca pentru fiecare om cinstit aceste dovezi vor fi suficiente că doctrina despre Dumnezeu era un stâlp al credinței advente.

Acum, un lucru interesant, descoperit în Scripturi, este că istoria se repetă. Înțeleptul Solomon a zis:

„Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.” Ecl. 1, 9

Ellen White de asemenea ne-a avertizat de mai multe ori că adventiștii repetă istoria Israelului din vechime. Ea spune:

„**Toate evenimentele mari și tranzacțiile solemne** ale istoriei Vechiului Testament **au fost și vor fi repetate** în biserică în aceste ultime zile” (Solii Alese, vol. 3, 339)

„Iar și iar mi-a fost aratat ca experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie privite ca fapte moarte... Înregistrarea trebuie ținută în minte pentru ca **istoria se va repeta**.” (PM 175)

„Păcatul vechiului Israel a fost acela că a nesocotit voința expresă a lui Dumnezeu și a urmat propria lor cale, după pornirile unor inimi nesfințite. **Israelul modern calcă repede pe urmele lor, iar nemulțumirea Domnului este în mod sigur asupra lor**”. (Mărturii vol. 5, 93)

Acum, studiind cu atenție istoria Vechiului Testament descoperim un lucru trist și anume că poporul lui Dumnezeu avea un obicei ciudat de a-L uita pe adevăratul Dumnezeu și de a se închina dumnezeilor popoarelor din jurul lor. Înainte de moartea lui Moise, Dumnezeu i-a dat următoarea profeție:

„Domnul a zis lui Moise: „Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. **Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră.** Pe Mine Mă va părăsi și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el.” Deuteronom 31, 16. 17

Această profeție s-a împlinit la litera, la un timp foarte scurt după moartea lui Iosua. Iată ce spune Scriptura:

„Și poporul a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua, și în toate zilele bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari, pe care le făcuse DOMNUL pentru Israel. Și Iosua fiul lui Nun, servul Domnului, a murit, în vârstă de o sută zece ani. Și l-au îngropat în ținutul pe care-l avea de moștenire, la Timnat-Heres, în muntele lui Efraim, la nord de dealul Gaaș. Și astfel toată generația aceea a fost adăugată la părinții lui, și **s-a ridicat o altă generație după ei, care nu cunoștea pe Domnul,** nici ce făcuse pentru Israel. Și copiii lui Israel au făcut rău înaintea Domnului, și au slujit Baalilor. Și **au uitat pe Domnul,** Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și **au mers după alți dumnezei,** dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și l-au provocat pe Domnul la mânie. Și au uitat pe Domnul, și au slujit lui Baal și Astarteelor.” Judecători 2:7-13

Notați aici că această uitare a adevăratului Dumnezeu de către Israel s-a produs după moartea lui Iosua, omul care era apropiat lui Moise și care a fost unul dintre cei care au ieșit din Egipt. Cu alte cuvinte, Iosua era unul dintre pionierii acestui popor. După moartea sa și a generației sale, adică a restului pionierilor, s-a ridicat o altă generație care nu îl cunoștea pe Dumnezeu așa cum l-au cunoscut pionierii și care a uitat de El, închinându-se la dumnezeii popoarelor străine.

Având în vedere avertizările că istoria se va repeta, să vedem dacă această experiență a avut o repetare în istoria Israelului modern din zilele noastre, poporul Adventist de Ziua a Șaptea. Dar înainte de aceasta, să ne reamintim că mai sus am văzut care era Dumnezeu pionierilor acestui popor care în 1844 a ieșit din Egipt spiritual și a primit legea și cunoștința adevăratului Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu lor era același Dumnezeu despre care vorbește solia primului înger, ceea ce confirmă faptul că acești oameni erau conduși de Duhul lui Dumnezeu. Să citim acum solia celui de-al treilea înger care conține o avertizare înfricoșătoare:

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” Apoc. 14, 9-10

Solia acestui înger ne prezintă două puteri pe care le numește fiară și icoană fiarei. Aceste două puteri sunt puterile care vor ataca Israelul modern din ultimele zile cu scopul de a-l distruge. Ca Adventiști de ziua a șaptea, noi știm că fiara se referă la sistemul romano-catolic și icoana fiarei se referă la protestantismul apostaziat sau la diferitele biserici protestante care au ieșit din sistemul romano-catolic. Aceste două puteri sunt, de asemenea, numite Babilon și fiicele Babilonului.

Acum o întrebare foarte importantă, cine este Dumnezeu la care se închină aceste două puteri? Se închină ele la același Dumnezeu la care se închină Israelul spiritual? Din istorie ar trebui să ne fie foarte clar că acest lucru este imposibil, pentru că Babilonul și Israelul, atunci când era credincios lui Dumnezeu, nu se închinau la același Dumnezeu.

Un fapt bine cunoscut este că fiara și fiicele ei au anumite diferențe doctrinale, dar totuși ceea ce poate nu este prea cunoscut este faptul că există o doctrină în care ele sunt unite. Această doctrină este doctrina despre Dumnezeu la care se închină aceste două puteri. Să citim:

„Există multe diferențe în doctrine între principalele denominațiuni creștine, **dar doctrina trinității nu este una din ele**” (<http://www.scribd.com/doc/86696786/Modern-Denominational-Statements-on-the-Trinity>)

În acest citat ne este descoperit Dumnezeu fiarei și icoanei ei. Ei se închină unui Dumnezeu care este numit Trinitate.

Cine este acest Dumnezeu sau ce învață doctrina trinității? Să lasăm însuși închinătorii acestui Dumnezeu să ne spună:

Biserica catolică:

„Biserica a studiat această taină cu mare grijă și după **patru secole de clarificări**, a decis să formuleze doctrina în felul următor: **În unitatea Dumnezeirii există trei Persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt**, cu adevărat distincți unul de celălalt. Astfel, în cuvintele crezului Athanasian: „Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu și totuși nu sunt trei dumnezeii ci un singur Dumnezeu” (*Handbook for Today's Catholic, 1977*)

Biserica Ortodoxă:

„Adevărul fundamental al Bisericii Ortodoxe este credința revelată în **adevăratul Dumnezeu: Sfânta Trinitate a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt**” (Greek Orthodox Archdiocese of America)

Biserica Luterană:

„Noi învățăm că **singurul Dumnezeu adevărat este Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, trei persoane distincte dar de o singură și aceeași esență divină**, egali în putere, eternitate, maiestate, deoarece fiecare persoană posedă o singură esență divină.” (Lutheran Church (Missouri Synod))

Biserica Baptistă:

„**Veșnicul Dumnezeu Triunic ni se descoperă pe Sine ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt**, cu atribute distincte personale, dar fără diviziune ale naturii, esenței sau ființei” (Southern Baptist Convention)

În câteva cuvinte scurte, Dumnezeu trinității este un Dumnezeu alcătuit din trei persoane co-egale și co-etern. În felul acesta, cel care a creat toate lucrurile nu mai este o singură Ființă, Dumnezeu Tatăl, ci este un Dumnezeu în trei persoane. Această definiție este într-o contradicție explicită cu Dumnezeu la care se închinau pionierii poporului advent sau ai Israelului spiritual. Ei aveau, așa cum am văzut, o înțelegere cu totul diferită de înțelegerea Babilonului modern. Aceasta înseamnă că în zilele noastre avem de a face cu doi Dumnezeii diferiți, unul este Dumnezeul Israelului și celălaltul este Dumnezeul Babilonului.

Vă invit acum să citim împreună care este Dumnezeu la care se închină poporul advent astăzi. Se mai închină acest popor la Dumnezeu la care se închinau părinții, pionierii acestei biserici, Dumnezeu la care solia primului înger invită pe toată lumea să I se închine? Să citim împreună punctul nr. 2 din principiile fundamentale de credință a bisericii AZȘ pe care le găsim în cartea „AZȘ cred...” la pagina 23:

„Advenștii de ziua a șaptea cred că **există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane coexistând din veșnicie**”.

Frați mei, citiți cu atenție. Aici citim că AZȘ astăzi se închină la un Dumnezeu care este format din trei persoane care coexistă din veșnicie! Unde am văzut această definiție? Pionierii bisericii noastre nu cunoșteau un asemenea Dumnezeu, nu-i așa? De fapt, am văzut această definiție la cele două puteri care vor lupta împotriva poporului lui Dumnezeu în ultimele zile. Este de fapt Dumnezeu la care se închină Babilonul.

Ce s-a întâmplat? Cum este posibil acest lucru? Cum se poate ca poporul advent să se închine la același Dumnezeu la care se închină Babilonul? Cum s-a ajuns la această mare schimbare? Din păcate, s-a întâmplat exact cum s-a întâmplat cu vechiul Israel după moartea lui Moise și Iosua și a generații lor sau pionierilor vechiului Israel. Așa cum după moartea lor a venit o nouă generație care L-a uitat pe Dumnezeul părinților lor și cu dorință de a fi ca și celelalte popoare a început să se închine la dumnezeii lor, tot așa după moartea pionierilor noștri și a profetului Ellen White a venit o nouă generație de advenști care nu L-au cunoscut pe Dumnezeul părinților lor și care nu doreau să fie un popor deosebit și separat de celelalte denominațiuni. De aceea, pentru a fi acceptați de bisericile Babilonului ca o biserică sora, ei L-au părăsit pe Dumnezeul părinților lor și L-au acceptat pe Dumnezeu bisericilor care compun Babilonul.

Acest lucru este recunoscut chiar de teologi bisericii AZŞ ca de exemplu în următorul citat:

„Această perioadă (1900 – 1930) a văzut **moartea celor mai mulți dintre pionierii care au apărat și susținut poziția anti-trinitariană. Locul lor a fost luat de oameni care își schimbau gândirea sau care nu se opuseseră niciodată doctrinei. Trinitatea a început să fie anunțată, până în 1931 a triumfat și a devenit standardul poziției denominaționale.** Au rămas membri izolați care au refuzat să se supună, dar rezultatul a fost decis.” (Russell Holt “The Doctrine of the Trinity in the Seventh-day Adventist Denomination: Its Rejection and Acceptance,”)

Aici, probabil unii vor argumenta că trinitatea la care se închină adventiștii nu este aceeași cu trinitatea la care se închină Babilonul. Dar, hai să punem una lângă altă cele două definiții și să vedem dacă există vreo diferență.

Trinitatea catolică:

„**În unitatea Dumnezeirii există trei Persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt**, cu adevărat distincte una de cealalta”.

Trinitatea adventistă:

„Adventiștii de ziua a șaptea cred că **există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane coexistând din veșnicie**”.

Este vreo diferență? Nu în definiție! În ambele credințe singurul Dumnezeu adevărat este prezentat ca fiind o unitate de trei persoane. Este adevărat că unele interpretări ale trinității în adventism diferă de interpretările catolicilor sau ale altor biserici, dar această diferență este numai în interpretare și nu în definiție. De asemenea, trebuie amintit și faptul că mulți teologi, profesori și pastori adventiști de seamă, susțin aceeași înțelegere a trinității ca și romano-catolicii, așa că argumentul că adventiștii au o altă trinitate decât catolicii și celelalte biserici nu poate fi susținut. Ca acest lucru este adevărat, recunosc însuși teologii bisericii adventiste, ca de exemplu în cartea „Întrebări despre doctrine” din 1957, carte care avea sprijinul Conferinței Generale. Citim:

„**În comun cu creștinii conservatori și crezurile protestante istorice**, noi credem:

2. Ca Dumnezeirea, sau Trinitatea li include pe Dumnezeu Tatăl, Hristos Fiul și Duhul Sfânt” (Întrebări despre doctrine, 21. 22)

Autorul cărții, LeRoy Froom, susține aici că adventiștii sunt de acord cu crezurile protestante istorice în privința doctrinei Trinității. În plus, trebuie amintit și faptul că fiara și icoana ei nu sunt interesate atât de mult de interpretările acestei doctrine, cât de a o avea ca doctrină. Acest lucru a fost clar înțeles de pionierii noștri:

„Aceasta (Trinitatea) a fost o doctrină populară, și a fost privită ca fiind corectă de când episcopul Romei a fost înălțat la rangul și cu puterea de pontif. **Este considerată ca o erezie periculoasă a o respinge; dar fiecarei persoane i se permite de a o explica în felul său.** Toți par a fi de acord că trebuie să o susțină, dar **fiecare are libertatea de a o lua în felul său pentru a împăca susținerile ei contradictorii;** prin urmare, **o mulțime de puncte de vedere sunt susținute de cei care o îmbrățișează,** toate fiind corecte, cred, de vreme ce ei își dau acordul oficial pentru doctrină.” (R.F.Cottrell, *RH* 1 iunie 1869).

Cartea „Întrebări despre doctrine” ,din care am citit mai sus, a fost rezultatul discuțiilor dintre conducătorii bisericii AZŞ și unii conducători Evanghelicici în anul 1956. Mulți adventiști cunosc acest episod și sunt conștienți de faptul că, conducătorii bisericii AZŞ, la aceste discuții, au făcut unele compromisuri pentru a fi acceptați de lumea creștină ca fiind creștini, nu sectă, cum erau declarați până atunci. În anul 2007, la Universitatea AZŞ Andrews, s-a desfășurat o aniversare de 50 ani de cât a aparut această carte. Unul dintre vorbitorii la această aniversare era și Kenneth R. Samples, un teolog protestant și succesorul lui Walter Martin, cel care a participat la întâlnirile din 1956. În prezentarea sa, Samples a spus următoarele cuvinte:

„Totuși, vorbind în sens teologic, pionierii adventiștii au făcut unele afirmații foarte îndrăznețe care, după Scriptură, trebuie testate pentru compatibilitatea lor cu credința Bibliei (Gal. 1, 6-9; 1 Tes. 5, 21; 1 Ioan 4, 1-4; Iuda 3). **Acești adventiști timpurii proclamau că sunt „un popor special, cu un mesaj special, pentru un timp special!”** Ei de asemenea au declarat despre sine că sunt „biserica rămășiței” care în mod unic păzește poruncile lui Dumnezeu. În plus, ei credeau că Dumnezeu a asigurat o ghidare specială a adventiștilor timpurii prin vocea profetică a lui Ellen G. White.” (<http://www.reasons.org/blogs/reflections/evangelical-reflections-on-seventh-day-adventism-yesterday-and-today-part-2-of-3>)

Aceasta este corect. Pionierii noștri într-adevăr credeau că sunt „un popor special cu o solie specială”. De asemenea ei au crezut că Dumnezeu a condus această mișcare prin profetul Său ales, Ellen White. În continuare, Samples descoperă faptul că primii adventiști erau socotiți ca fiind o sectă și ne dă motivul pentru care erau văzuți în felul acesta. Citiți cu atenție:

„Cu toate acestea, examinările detaliate istorice și teologice descoperă că, credințele care au fuzionat pentru a forma adventismul de ziua a șaptea primitiv, în urma mișcării millerite eșuate, au fost departe de a fi biblic ortodoxe. **Vederile teologice ale mișcării adventiste primitive (cu toate că erau foarte uniți și sistematici) reflectau o poziție non- sau anti-trinitariană cu privire la Dumnezeu, o cristologie semi-ariană, un mesaj de restaurare și o înțelegere puternic legalistă a Evangheliei.** Din punct de vedere al creștinismului istoric sau al crezului ortodox, **mișcarea adventistă primitivă era o mișcare teologică cultică sau o sectă eretică în teologia ei de bază.** Câțiva teologi moderni AZȘ în mod clar au documentat că aceste vederi doctrinale necreștine erau prezente, dacă nu în mod evident, în diferite etape din cadrul istoriei adventiste de la început.” (Ibid)

Fraților, aceste cuvinte ne-au fost spuse în fața de către un reprezentant al Babilonului și asta într-o instituție adventistă. Babilonul consideră mișcarea adventă timpurie ca fiind o sectă eretică și de asemenea ne-a dat și motivul pentru acest lucru; pentru că pionierii noștri nu credeau în doctrina trinității. Pentru protestanți a respinge trinitatea este același lucru ca și cum te-ai închina la un dumnezeu fals. Chiar asta a spus și Samples în continuare:

„Convingerea lui Martin este și a mea – că un om nu poate fi un adevărat martor a lui Iehova, mormon sau creștin științific și în același timp un creștin practicant în sensul Biblic al cuvântului. Aceste secte proclamă **un dumnezeu diferit, un hristos diferit și o evanghelie diferită** (2 Cor. 11, 4; Gal. 1, 6-9). Dar este posibil a fi un AZȘ și în același timp un adevărat urmaș al lui Isus Hristos în ciuda unor doctrine distinctive adventiste pe care cei mai mulți protestanți le consideră nebiblice”. (Ibid)

Citiți cu atenție, așa-numită lume creștină nu acceptă acele organizații care nu cred în trinitate și le consideră ca fiind secte eretice. De ce? Pentru că susțin, așa a spus Samples, un Dumnezeu fals! Din acest motiv biserica AZȘ timpurie era considerată ca fiind sectă, nu pentru că păzeau Sabatul sau pentru că credeau că sufletul este muritor, ci pentru că, după înțelegerea lor, se închinau unui alt Dumnezeu decât dumnezeul la care se închinau ei. Cu alte cuvinte, primii adventiști nu credeau în dumnezeul Babilonului. Acum, o întrebare foarte importantă: de ce teologii noștri care au fost prezenți la această întâlnire nu au protestat la acuzațiile lui Samples și nu au respins ideea că adventiștii timpurii erau o sectă eretică? Oare nu pentru că ei erau de acord cu aceste acuzații? Să vedem. În cartea „Trinitate” scrisă de trei teologi de seama a bisericii AZȘ, profesori de la Andrews, găsim următorul citat:

„Ori pionierii au fost greșiți și biserica de astăzi are dreptate, ori pionierii au avut dreptate și biserica AZȘ de astăzi a apostaziat de la adevărul biblic” (Jerry Moon, Woodrow Whiden, John Reeve, ‘The Trinity’, page 190)

Fraților, nu există o cale de mijloc. Ni se spune clar: ori pionierii erau greșiți ori biserica de astăzi a apostaziat de adevărul biblic. Ori atunci am fost o sectă eretică ori astăzi suntem o sectă eretică.

În cartea „Trinitatea în lumina revelației” la pagina 102 un alt teolog, Raul Dederen, spune:

„Dacă doctrina trinității este adevărată, atunci cei care o neaga nu se închina Dumnezeului Scripturilor. Dacă este falsă, trinitarismul, aducând venerație... Duhului Sfânt, se fac, în același fel, vinovați de idolatrie" (Raoul Dederen, Trinitatea în lumina revelației, 102)

Aceste afirmații sunt perfect de acord cu afirmațiile lui Samples. Teologii noștri sunt foarte conștienți că avem de-a face cu doi Dumnezei, unul adevărat și unul fals. Din păcate, ei sunt de acord cu profeții lui Baal că toți cei care nu cred în trinitate se închină unui Dumnezeu fals și prin aceasta aduc o acuzație pionierilor noștri ca fiind niște sectanți și închinători idolatri.

Acum, în Vechiul Testament, când poporul se îndepărta de Dumnezeu și se închina dumnezeului popoarelor din jurul lor, Dumnezeu ridică oameni credincioși care erau capabili să înțeleagă apostazia și prin care chema poporul Său înapoi la adevărata închinare. Unul din acești oameni era și Ilie, un om al rugăciunii și al credinței puternice. Ilie a fost chemat de Dumnezeu într-o vreme foarte dificilă când idolatria și apostazia se răspândise în tot poporul și misiunea lui era de a restitui adevărata închinare și a chema poporul lui Dumnezeu înapoi la adevăratul Dumnezeu. Chemarea lui a fost:

„Atunci Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” Poporul nu i-a răspuns nimic” 1 Regi 18, 21

Ilie este reprezentantul poporului care se va ridica în ultimele zile și care va face lucrarea descrisă în Maleahi 4, 5.6:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” Maleahi 4, 6

Acest popor apare asemenea lui Ilie în vremea celei mai mari apostazii și idolatrii în tot poporul lui Dumnezeu. Din cauza acestei apostazii ploaia târzie este amanată și e mare secetă spirituală în Israel. De aceea, Dumnezeu va ridica o rămășiță care este reprezentată prin Ilie și va întoarce inima copiilor către părinții lor și a părinților către copiii lor. Cu alte cuvinte, părinți și copii se vor uni în închinarea și slăvirea singurului Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului despre care vorbește solia primului înger.

De aceea fraților, solia pentru timpul nostru este:

„Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este trinitatea, mergeți după ea!”

Cine va asculta de ea?